

(nr. 170/67) af 27. juni 1967, der vedrører æg og mælkealbumin.

Formålet med markedsordningerne er at skabe et frit fælles marked for landbrugsvarer ved at erstatte markedsregulerende bestemmelser, der gælder for de enkelte medlemslande, med fælles regler. Dette indebærer, at der ikke må eksistere mængdemæssige begrænsninger, og at der ikke må opkræves told eller toldlignende afgifter ved handel mellem medlemslandene med markedsordningsvarer, ligesom der gælder fælles regler for handelen med tredielande. Det er en forudsætning for, at det frie marked kan fungere, at der føres en fælles prispolitik for landbrugsvarer i alle medlemslandene. EF-rådet skal derfor i henhold til markedsordningerne hvert år fastsætte de priser, som det tilstræbes, at producenterne skal kunne opnå det følgende produktionsår for de vigtigste varer. I konsekvens heraf er nationale prisstøtteordninger uforenelige med markedsordningerne. I henhold til rådsforordning (26) af 4/4 1962 finder EØF-traktatens konkurrenceregler i artiklerne 85-94 som hovedregel også anvendelse på landbrugsvarerne, men dette gælder ikke fuldt ud for reglerne om statsstøtte, og der er endnu ikke vedtaget faste retningslinier for, hvilke nationale støtteforanstaltninger, der kan opretholdes, og hvilke der er uforenelige med EFs fælles landbrugspolitik. Det er imidlertid hensigten, at sådanne retningslinier skal indføres.

Det søges ved forskellige metoder sikret, at producenterne opnår de tilstræbte producentpriser. For nogle af dansk landbrugs hovedvarer, herunder korn og sukker, smør, oksekød og svinekød samt i mindre omfang også for frugt og grønsager, sker dette dels ved interventionsordninger, dels ved fastsættelse af minimumsimportpriser over for tredielande. Interventionsordningerne indebærer, at varerne opkøbes af offentlige myndigheder, eller at der ydes støtte til private opkøb og oplagring, hvis prisniveauet synker under et fastlagt niveau - interventionsprisen - under den tilstræbte producentpris. Der findes i forbindelse med bestemmelserne om interventionsordningerne regler, der skal sikre, at de varer, der er opkøbt for at støtte producentpriserne, afsættes på en måde, der ikke forstyrrer markedet. Minimumsimportpriserne skal forhindre, at der fra tredielande importeres varer til priser under det tilstræbte producentprisniveau. Ordningen fungerer på den måde, at forskellen mellem til-

budspriserne fra tredielande og minimumsimportpriserne til enhver tid udlignes ved variable importafgifter. For at muliggøre eksport til tredielande kan der på den anden side betales et eksporttilskud, der i fællesskabernes særlige terminologi betegnes eksportrestitution. De administrative bestemmelser om eksportrestitutionsordningen er samlet i kommissionsforordning (1041/67) af 21. december 1967. Særlige regler om de industrielt forarbejdede landbrugsvarer, der falder udenfor bilag II til Rom-traktaten, findes i rådsforordning (204/69) af 28. januar 1969. For nogle landbrugsvarer, herunder æg og fjerkræ og de fleste oste typer, fastsættes der alene minimumsimportpriser, men ikke interventionspriser, og der er således for disse varer fri prisdannelse indenfor fællesskaberne. For oliefrø og råtabak findes der derimod en interventionsordning, men ingen minimumsimportpris, idet importen alene belastes med told. For græs- og kløverfrø, hør og hamp samt humle er der hverken fastsat interventionspriser eller minimumsimportpriser. Importen fra tredielande foregår frit, alene reguleret ved Fællesskabernes ydre told, og det tilstræbte producentprisniveau søges sikret ved betaling af tilskud til producenterne, baseret på størrelsen af produktionen af den pågældende vare. Producenttilskuddene søges fastsat på et sådant niveau, at produktionen dels bliver konkurrencedygtig overfor importerede varer dels overfor produktionen af afgrøder, der modtager prisstøtte, f. eks. korn og sukkerroer. Uanset de eksisterende interventionsordninger betales der tillige producenttilskud til oliven og oliefrø til oliefremstilling. For at hindre konkurrenceforvridninger ydes der også støtte til visse andre markedsordningsvarer, når de benyttes som råvarer i industrien. Sådant støtte, der benævnes produktionsrestitution, ydet bl. a. til blød hvede, majs og kartofler, der anvendes til stivelsesfabrikation, til olivenolie til anvendelse ved fabrikation af fiske- og grønsagskonserves og til sukker og melasse, der anvendes i den kemiske industri. For nogle landbrugsvarer, herunder varerne under rådsforordning 827/68, »andre landbrugsvarer«, findes ingen prisordning. Handelen med disse varer foregår frit, alene med opkrævning af told ved import fra tredielande.

Under de enkelte markedsordninger findes der kombinationer af de foran omtalte metoder.

Reguleringen af markedet for landbrugsva-